

עין משפט
נר מצוה

החובל פרק שמיני בבא קמא

מסורת הש"ס

(א) (שם טו: א) (א) לקמן פה...
(ב) ג'ל דו, רש"ל ד' ג'ל
רנ"ו, רש"ל עיני רש"ל,
(ה) ור"ה חרש.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ר"ה מלת הדין
וכי ולכשתפסא נמי אטו
רש"י: (ב) ר"ה קטע וכו'
רש"י לשמור קישואין:

גליון הש"ס

נב" א"כ י"בא ק"א או
רש"י רש"א וכן לעיל דף סה
פ"ה וש"נ:

לעזר רש"י

דש"י רש"י
(רש"י רש"י) (ש"ס) (החוק).

לרכוס שוגג כמזיד. נפ' שני (דף טו:): דכוס כליב ליה מידי וסליק.
שהיה לו מכה נכשרו והיתה מתפרצת: ואסוריה לכשריה. הפכו
למראה לרעת: דדקיקס. קגרו במסגרי: לקסא מדס דידן. כלומר
לא שלם לו כל זכרו דהא כי מתפס האי גברא ממולי זה שנקטע
רגלו (א) לא אגרא לשומר קישואין
שקיל אלא דויל דוילא ושקיל אגרא
יתירא וגמלא שכל ימי חילו אכד את
זאת: א"כ כי נקטעה ידו: אול
בשליחוסא ושקיל אגרא. יתירא
ואיגלא מילתא דלחו בר שימור
קישואין: מדס דידן לא לקסא שכבר
נתן לו כו'. ולכשתפסא (א) אינו רשאי
ללבוש וללבוש בשליחות: קטע ידו.
עדיין הוא רשאי (ב) לשומר קישואין
הלך שנת כל ימי חילו נתן לו שכר
שימור קישואין: שיכר אס רגלו. וכו'
אינו רשאי לשמור קישואין שצריך
להלך כסבי הגנה: מירשו. אין רשאי
לכלוס: קטע אס ידו ולא אמדוסו.
צית דין ולא אמרו למזיק מן לו כך
וכך רישוי קך וקך שנת לער ובושת
ואחרי כן שיכר את רגלו קרס
שיתפסא: חדא חדא אמדין. ואע"ג
דצנוק לא נפקא לן מינה מידי דהא
סוף סוף כל שעה הלובן ופוחתין
את דמיו הלך צין אומד כולה צין
אומד כל אחד בפני עצמו מדה אחת
היא: נפקא מינה למיכב ליה לער
ובשס דכל אחד. אבל רישוי לא שהרי
לא נתפסא בימיס ושנת לא שהרי
נתן לו דמי כל מה שהיה שזה
מתחילה והרי הוא עבדו: שנת
הפוחתו מדמיס. הכהו מכה שהוא
צריך לשנות ממלאכתו וסופו להיות
שלא כמתחילה ואין כאן אלא שנת
אכל פוחתו עכשיו בדמים שאס היה
כל לימכר עכשיו היו דמיו פוחתין:
מהו. מי מחייב אפסת דמיו דהשפס
או לא: למספ. דשטריריט' בלע"ז
לשון זומת הגידין מקוס שהגידין
זומתין (מחלין דף טו:): כיון דסופס
לחזור לא יסיכ ליה. דמי ידו: ולא
עשה כגון חבורה. דאין עליו
חיוב מיתה עד שיעשה כהס חבורה
כאלו כן הנחנקין (פסחידן דף פד:):
חיוב

רואין אותו בא"ו שומר קישואין. שכבר נתן לו דמי ידו או דמי
רגלו שומר קישואין לא קאי
שנת כשומר הפסח אבל קישואין אין יכול לשמור א"כ גמ' איירי
כשיכר שני רגליו דומיא דסימא את עינו דאיירי כסימא שמי עיניו
דאי עינו אחת עדיין הוא רשאי לכל זה
שהיה רשאי בתחילה ונמוספתא (פי"ט)
נמי קתי רואין אותו כאלו הוא חיגר
שומר קישואין משמע דחיגר יכול
לשמור וגרסה דאס היה מלמד
מיוקוט לא נאמר כאלו הוא שומר
קישואין וכשיכר רגלו אס היה עושה
מעשה מתע או נוקב מרגליות לא
נאמר כאלו הוא שומר הפסח דאס
כן לקסא מדס דידן אלא הכא נכסס
נמי אלס שאין ענלי אומנות:
דבי מתפסא האי גברא. כלומר
בתחילה כשהיה צריא:
חרשו נתן לו דמי ב"ו. ע"כ לא
מיירי בציאות שקטע את
ידו ושיכר את רגלו וסימא עינו אלא
אפילו נאדס שלם דומיא דסימא
עינו דלא איירי נאומה שקטע ידו
ושיכר רגלו דהא כשיכר רגלו אין
נתן אלא כשומר הפסח שהוא פחות
מטחינה הריחיס ומימה דמשמע
הכא דחרש לא שוי מידי מדנתן לו
דמי כולו ובפ"ק דערבין (דף ג. וס"ה)
מן חס"ו נידרין וערכין ואור"ח דיש
לחלק צין חרש צדי אדס לחרש
צדי שמיס ולר"י נראה דהכא נאדס
שאיין בר אומנות כדפי לעיל וכן
משמע מדנקט לוי דוולא ואיל
בשליחות הלך כשנתפס אין שיה
כלוס והתס מיירי כשיס לו אומנות:
גרי דנוק וריפוי ושבת רב"ה חרא
וחדא לא יהיב ליה. מימה
כשלא נוק ושנת דין שלא יתן שכל
זה ככלל דמי כולו אלא רישוי למה
פשיטא ליה שהיה ככלל דמי כולו
יותר מנער ובושת וגרסה דגרס רישוי
כדאי לער ובושת ולא (הכא) כדאי נוק
ושנת אף אחתי קסה דמאי קמיבעיא
ליה דלמה יפטר מריפוי ועער ובושת
דכל חדא וחדא כשניל שחרשו לבסוף
ונתן לו דמי כולו מ"ש מקטע ידו
שאע"פ שהוא נתן מוק שהוא דמי
ידו נתן רישוי לער ובושת ועוד אטו
אס ככל חרש וכי יפטר מריפוי לער
ובושת מיהו מהא דמתן לקמן (דף סו.)
החובל בחרש חיוב אין לדקדק דמג"ל
דהתס חרש צדי שמיס כדברי ר"ח
או הוא בר אומנות ועוד דלעיל
אשכחן דחיבי רישוי שלא נמקוס נוק
ועוד מימה דפעמיס מריח צמה
שחרשו לבסוף כגון שהאער והריפוי
היה עולה יותר מדמי כולו וגרסה
לר"י דפשיטא דמשלם לער ובושת
ורישוי דכל חדא וחדא ומנעי ליה
כגון שקטע ידו יוס ראשון ולא
אמדוהו וציוס שני שיכר רגלו ולא

סגי ליה ויהיב ליה דמי כוליה כהדי הדדי או דלמא חדא חדא אמדין ויהיבין
ליה נפקא מיניה דבעי למיתב ליה צער ובושת דכל חדא וחדא גרי דנוק
ורישוי ושבת דכל חדא וחדא לא יהיבין ליה דכיון דקא יהיב ליה דמי
כוליה כמאן דקמליה דמי והא יהיב ליה דמי כוליה צער ובושת מיתה דכל
חדא וחדא יהיב דהא הוה ליה צער ובושת ואם תימצי לומר כיון דלא
אמדוהו קא יהיב ליה דמי כוליה בהדי הדדי אמדוהו מהו מי אמרינן
כיון דאמדוהו חדא חדא בעי למיתב ליה או דלמא כיון דלא שלים יהיב
ליה דמי כוליה דתיקו בעי רבה שבת הפוחתו בדמים מהו היכי דמי
כגון שהכהו על ידו וצמתה ידו וסופה לחזור מאי כיון דסופה לחזור לא
יהיב ליה ולא מידי או דלמא השתא מיתה אפחתיה תא שמע ב"המכה
אביו ואמו ולא עשה בהן חבורה והחובל בחבירו ביום הכפורים
חיוב

אמדוהו וציוס השלישי חרשו מי אמרינן דחשיב כאלו עשה הכל כפעם אחת ואומדין הכל צידד או דלמא כיון שהחבלות היו ציה אחר זה
אומדין לכל אחת רישוי ועער ובושת שלה בפני עולמה וצ"כ כשאומדין הכל צידד כמו שעולה כשאומדין כל אחת בפני
עולמה: שבת הפוחתו בדמים מהו. כגון שהכהו על ידו וצמתה וסופה לחזור שמלמד שנתו שכל יום ויום עד שיתפסא נפחתו
דמיו שאין בני אדם נקליין להכיר צידו אס סופה לחזור ולא יכניסו עמלן כפקס לקטוהו ככריא וסולע בשמי ידו וסנודין שלא יתפסא
עוד אכל כדכר הידוע שסופו לחזור מודה אפי שאין נתן לו אלא שנת שכל יום ויום:

נתן